

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 78/2015-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 a jeho uznesením z 19. augusta 2014 a sp. zn. 3 To 8/2011 a jeho rozsudkom z 11. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 4/2013, ako aj jeho uznesením z 19. augusta 2014 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 z 19. augusta 2014 vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] z r u š u j e a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Konanie o namietanom porušení čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 To 8/2011, ako aj uznesením z 11. apríla 2012 z a s t a v u j e .

4. [REDACTED] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 432,30 € (slovom štyristotridsaťdva eur a tridsať centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. Ivety Rajtákovéj do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDACTED] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 78/2015-24 z 12. februára 2015 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 a jeho uznesením z 19. augusta 2014 a sp. zn. 3 To 8/2011 a jeho rozsudkom z 11. apríla 2012 .

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní z 23. apríla 2015 a najvyšší súd vo vyjadrení z 31. marca 2015 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 T 6/2004 z 26. februára 2009 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 Trestného zákona

účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný zákon“) a zo spáchania trestného činu podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a) starého Trestného zákona. Bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov podmienene, odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov. Bol tiež zaviazaný nahradiť poškodenému škodu vo výške 17 254,77 Sk (573 €). Na základe odvolania sťažovateľa, ale aj prokurátora rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 8/2011 z 18. apríla 2012 bolo odvolanie prokurátora zamietnuté a rozsudok bol zrušený vo výroku o treste s tým, že sťažovateľovi bol uložený peňažný trest vo výmere 20 000 €. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu bol sťažovateľovi uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Bola mu uložená aj povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 17 254,77 Sk, teda 573 €. Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 z 19. augusta 2014 bolo dovolanie sťažovateľa proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu odmietnuté. Toto uznesenie bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 24. septembra 2014.

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutiami najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Pokiaľ ide o dovolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 z 19. augusta 2014, je relevantné, že sťažovateľ podal 12. septembra 2012 pôvodne sťažnosť ústavnému súdu, ktorá smerovala proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 8/2011 z 18. apríla 2012. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 592/2012 z 12. decembra 2012 bola sťažnosť odmietnutá pre nedostatok právomoci, keďže podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ môže podať proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu dovolanie.

Následne potom sťažovateľ podal dovolanie, ktoré bolo odmietnuté, ako to je už uvedené. K odmietnutiu dovolania došlo na neverejnom zasadnutí, pričom najvyšší súd dovolacie námietky sťažovateľa vecne preskúmal. Zaujal teda vecné stanovisko k dovolaciemu dôvodu sťažovateľa podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tvrdiaceho, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu. Skutočnosť, že sa najvyšší súd uplatneným dovolacím dôvodom zaoberal a odvolací rozsudok spolu s predchádzajúcim postupom aj preskúmal, vyplýva z odôvodnenia vysvetľujúceho, prečo

nemožno považovať neupovedomovanie jedného zo zvolených obhajcov sťažovateľa za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Rovnako postupoval aj vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (podľa ktorého rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia). Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že ustanoveniu § 148a starého Trestného zákona zodpovedalo v novom Trestnom zákone účinnom od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný zákon“) ustanovenie § 277, ku ktorému sa viaže osobitné ustanovenie o účinnej ľútosťi podľa § 86 písm. e), podľa ktorého trestnosť činu spáchaného sťažovateľom zanikla. Najvyšší súd k tomu uviedol, že uplatnené námietky po obsahovej stránke síce zodpovedajú uplatnenému dovolaciemu dôvodu, lebo spochybňujú právne posúdenie skutku, avšak zároveň dospel k záveru, že tieto námietky sú zjavne neopodstatnené.

V sťažovateľovej veci bolo dovolanie odmietnuté. Podmienky takéhoto postupu ustanovuje § 382 Trestného poriadku, ktorý umožňuje takýmto spôsobom rozhodnúť na neverejnom zasadnutí, teda bez prítomnosti strán. Takéto rozhodnutie však možno urobiť len bez preskúmania veci, ako to vyplýva z výslovného znenia uvedeného ustanovenia.

Napriek uvedenému bolo dovolanie odmietnuté na neverejnom zasadnutí, pričom zároveň boli dovolacie námietky sťažovateľa vecne preskúmané.

Postup, ktorý najvyšší súd v dovolacom konaní zvolil, podľa sťažovateľa zodpovedá postupu na verejnom zasadnutí tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 384 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého na verejnom zasadnutí súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374, ktoré sú uvedené v dovolaní. Ak dovolací súd po takomto postupe nezistí preukázanie dôvodov dovolania, zamietne ho na verejnom zasadnutí (§ 392 ods. 1 Trestného poriadku). Znamená to, že vecné preskúmanie rozhodnutia a postupu napadnutého dovolaní je možné len na verejnom zasadnutí, čo je osobitne zdôraznené zaradením ustanovení upravujúcich takýto postup pod spoločný názov „Postup a rozhodnutia na verejnom zasadnutí“.

Podľa názoru sťažovateľa aj keď z viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu (R 118/2012, R 52/2013) vyplýva, že najvyšší súd rozhodnutia podľa § 382 písm. c) a podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku považuje za zameniteľné, teda za obsahovo rovnaký druh, v skutočnosti nie je možné s takýmto názorom súhlasiť. Bráni tomu výslovná zákonná úprava zaručujúca dovolateľovi právo byť prítomný na zasadnutí dovolacieho súdu, na ktorom dôjde k vecnému preskúmaniu rozhodnutia napadnutého dovolaním, a to na verejnom zasadnutí. Najvyšší súd odňal sťažovateľovi právo byť prítomný spolu s obhajcom na verejnom zasadnutí o jeho dovolaní, predniesť svoj návrh, zúčastniť sa pri vykonaní dokazovania na verejnom zasadnutí a predniesť sám či prostredníctvom obhajcu konečný návrh.

Navyše sťažovateľ namieta, že uznesenie nedáva zrozumiteľné odpovede na otázky nastolené v dovolaní (porušenie práva na obhajobu, nepoužitie výhodnejšieho kódexu trestného práva hmotného a porušenie zákazu reformationis in peius uložením peňažného trestu 20 000 €).

Keďže zásadné otázky sťažovateľovho dovolania neboli v dovolacom konaní posudzované so zreteľom na označené práva podľa ústavy a dohovoru, treba uviesť argumentáciu, ktorú sťažovateľ uplatnil.

V súvislosti so zásadným porušením práva na obhajobu sťažovateľ namietal v priebehu celého konania, že hoci si zvolil dvoch obhajcov a hoci obaja trvali na tom, aby boli upovedomovaní o mieste a čase konania výsluchov, jeden z obhajcov nebol upovedomovaný, nebola mu doručená obžaloba, ale ani rozsudok krajského súdu. Táto námietka nebola v odvolacom, ale ani v dovolacom konaní akceptovaná s poukazom na to, že obaja obhajcovia pôsobia v rámci jednej advokátskej kancelárie a obaja boli nepochybne informovaní o postupe v trestnom konaní, aj keď obhajca Mgr. Páchnik sa o vec osobitne nezaujímal, lebo v rámci vnútorného rozdelenia úloh v advokátskej kancelárii sa vecou zaoberal Mgr. Karman.

Podľa dovolacieho uznesenia nemožno tento postup považovať za zásadné porušenie práva na obhajobu, pretože sťažovateľovi bola poskytnutá efektívna právna pomoc zo strany iného obhajcu. Podľa odvolacieho rozsudku treba vychádzať z Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (doteraz a ďalej len „Trestný poriadok“), podľa ktorého postačilo upovedomiť iba jedného z obhajcov. Pritom konanie prebiehalo podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný poriadok“), pričom podľa § 41 ods. 7 ak si obvinený zvolí viacerých obhajcov v tej istej veci, povinnosti a práva podľa tohto práva patria každému z nich. Pri úkonoch podľa tohto zákona stačí prítomnosť len jedného z nich. V dovolacom konaní sa v tejto súvislosti zaujalo stanovisko, že takéto pochybenie nie je zásadným porušením práva na obhajobu, pretože „odvolací súd zohľadnil predmetné pochybenie krajského súdu tiež pri rozhodovaní o treste u tohto obvineného“. S takýmto názorom vysloveným v dovolacom konaní sťažovateľ nemôže súhlasiť, pretože neprípustným spôsobom a svojvoľne obmedzuje obsah práva na obhajobu. Pokiaľ starý Trestný poriadok umožňuje obvinenému zvoliť si viacerých obhajcov, potom využitie tejto možnosti treba považovať za realizáciu práva na obhajobu. Orgány činné v trestnom konaní, ale ani súd nemajú právo posudzovať, či obvinenému postačuje na efektívnu obhajobu jeden obhajca, alebo nie. Rovnako nie je v právomoci všeobecných súdov „odškodňovať“ sťažovateľa za porušenie práva na obhajobu takým spôsobom, akým k tomu došlo v tomto prípade.

Ďalej v rámci porušenia práva obhajoby namietal sťažovateľ aj to, že existovala tajná časť spisu, do ktorej ani on, ale ani obhajcovia nemohli nazrieť. Podľa dovolacieho uznesenia okrem samotného tvrdenia obvinených o údajnom odopretí nahliadnuť do niektorých častí spisu nie je možné toto tvrdenie žiadnym iným spôsobom verifikovať, pričom z úradných záznamov vyplýva, že obhajcovia mali možnosť nahliadať do spisu.

Sťažovateľ už v odvolaní namietal, že v konaní boli získané dôkazy aj záznam telekomunikačnej činnosti odpočúvaním, avšak napriek tomu zo spisu nevyplýva, že k odpočúvaniu došlo zákonným spôsobom. Neboli totiž pripojené záznamy policajného orgánu podľa ustanovenia § 88 ods. 5 starého Trestného poriadku. Odvolací rozsudok sa

s týmito námietkami vyrovnal tak, že k namietanej nemožnosti nahliadať do spisu nezaujal žiadne stanovisko. V súvislosti s námietkou nezákonného odpočúvania dospel k názoru, podľa ktorého súčasťou spisu je i tajná príloha a jej preštudovaním v odvolacom konaní sa zistilo, že námietka nie je dôvodná. Takýto postup (preštudovanie časti spisu súdom) nemá oporu v žiadnom ustanovení starého Trestného poriadku. Navyše sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom tvoriacim tajnú prílohu spisu, pričom postup súdu v dovolacom konaní (preskúmvanie tajnej prílohy spisu) je vykonávaním dokazovania, čo však nie je možné na neverejnom zasadnutí.

Sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že konštatovanie, podľa ktorého záznamy z telekomunikačnej prevádzky netvorili podklad pre rozhodnutie o vine a treste sťažovateľa, nezodpovedá obsahu rozsudku krajského súdu, pretože sa tam konštatuje, že rozhodnutie bolo založené aj na prepisoch telefonických hovorov medzi sťažovateľom a [REDACTED], ako aj medzi ďalšími osobami.

Možno zhrnúť, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na dôkazoch, o ktorých nebolo preukázané, že boli získané zákonným spôsobom, sťažovateľ nemal možnosť sa k nim vyjadriť a rozhodnutie o vine sa opiera o dôkazy, ktoré neboli prebrané ani na hlavnom pojednávaní, ale ani na verejnom zasadnutí na odvolaní.

Pokiaľ ide o záver dovolacieho uznesenia, podľa ktorého sa nepreukázalo, že by obhajcom sťažovateľa nebolo umožnené nahliadnuť do tajnej prílohy spisu, toto konštatovanie nezodpovedá obsahu spisu. Súčasťou úradného záznamu o nazretí do spisu je aj rozsah spisu, ktorý mala osoba nahliadajúca do spisu k dispozícii. V zázname však neexistuje zmienka o tom, že by na nazretie do spisu bola predložená tajná časť, resp. tajná príloha.

V súvislosti s namietaným nepoužitím pre sťažovateľa výhodnejšieho neskoršieho zákona sťažovateľ tvrdil, že správne mal byť skutok kvalifikovaný podľa Trestného zákona, ktorý bol pre neho priaznivejší, než starý Trestný zákon. V odvolacom konaní sa dospelo k názoru, že sadzba trestu odňatia slobody podľa § 148a starého Trestného zákona je

miernejšia oproti sadzbe trestu podľa § 277 ods. 1 a 2 Trestného zákona, a teda že pre sťažovateľa je priaznivejší starý Trestný zákon. Má to vyplývať aj z ustanovenia § 66 písm. a) starého Trestného zákona, podľa ktorého podmienkou účinnej ľútosti bolo, aby páchatel dobrovoľne škodlivý následok trestného činu zamedzil alebo napravil. Pritom bolo nepochybné, že sťažovateľ škodlivý následok napravil, ale až pod tlakom trestného stíhania (pod vplyvom väzby). Z tohto dôvodu sa v odvolacom konaní dospelo k záveru, že sa podmienka účinnej ľútosti nenaplnila. Dovolacie uznesenie zopakovalo argumenty, ku ktorým sa dospelo v odvolacom konaní.

Podľa názoru sťažovateľa treba považovať za jednoznačné, že výhodnejší bol pre neho neskorší zákon, pretože trestnosť činu podľa neho zanikla v dôsledku účinnej ľútosti, keďže podľa § 86 písm. e) Trestného zákona zaniká trestnosť činu podľa § 277 aj vtedy, ak splatná daň a jej príslušenstvo boli dodatočne zaplatené najneskôr v nasledujúci deň po dni, keď sa páchatel po skončení jeho vyšetrovania mohol oboznámiť s jeho výsledkami. Neboli totiž pochybnosti o tom, že sťažovateľ splatnú daň uhradil v lehote ustanovenej v uvedenom ustanovení.

V súvislosti s namietaným porušením zákazu reformationis in peius sťažovateľ namieta, že uloženie peňažného trestu vo výške 20 000 € v odvolacom konaní je porušením tejto zásady. Podstatné je, že odvolanie prokurátora bolo zamietnuté, a preto v odvolacom konaní bolo možné sťažovateľovi na základe jeho odvolania uložiť buď rovnaký, alebo miernejší trest, ako to urobil krajský súd. Podľa odvolacieho rozsudku bol sťažovateľovi „kompromisne, pri akceptovaní odvolacích námietok oboch odvolateľov“ uložený peňažný trest 20 000 €. Uloženia peňažného trestu sa domáhal svojím odvolaním práve prokurátor. Peňažný trest je vo všeobecnosti považovaný za trest miernejší ako trest odňatia slobody, hoci aj s podmiennečným odkladom. Pre posúdenie, či vo veci konkrétneho obvineného je ukladaný trest trestom miernejším, však táto okolnosť nemôže byť posúdená paušálne zo všeobecných hľadísk, ale pri zohľadnení všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností. Len na základe takéhoto starostlivého zváženia je možné urobiť záver, či peňažný trest je pre páchatelä skutočne trestom miernejším. V sťažovateľovej veci takýto záver spochybňuje

už samotná skutočnosť, že sa uloženia peňažného trestu domáhal vo svojom odvolaní prokurátor. Ďalšou skutočnosťou spochybňujúcou záver o tom, že ide o trest miernejší, je jeho výška. Ak totiž v súlade s ďalšími odvolacími úvahami mal byť miernejší trest kompenzáciou za neprimeranú dĺžku konania, potom by výmera tohto trestu mala tejto kompenzačnej funkcii uloženého peňažného trestu zodpovedať. Podľa starého Trestného zákona bolo možné uložiť peňažný trest od 5 000 Sk do 5 000 000 Sk. Suma 20 000 € predstavuje sumu 602 520 Sk. Je teda nepochybné, že táto suma presahuje spodnú hranicu peňažného trestu viac než 1 205-krát. Za týchto okolností nemožno akceptovať a ani pochopiť argumentáciu považujúcu tento trest za miernejší. Navyše sa vôbec neskúmalo, či pomery sťažovateľa umožňujú zaplatenie tohto trestu, ktorý predstavoval v čase jeho uloženia viac než 24-násobok priemernej mesačnej nominálnej mzdy, ktorá v roku 2012 predstavovala 805 €. Pre prípad úmyselného zmarenia zaplatenia peňažného trestu bol sťažovateľovi uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Údajný miernejší trest by preto v prípade jeho nezaplatenia viedol k povinnosti sťažovateľa vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka oproti dvojročnému trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov, ako o tom rozhodol krajský súd. Navyše, v dovolacom konaní nedošlo k vysporiadaniu sa s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej na verejnom zasadnutí o odvolaní bol vyhlásený trest bez uvedenia meny a neexistuje dôvod, pre ktorý by peňažný trest pre jedného z obvinených (████████) mal byť uložený v slovenských korunách a iného (sťažovateľa) v eurách. Argumentácia, podľa ktorej v roku 2012 bola jedinou menou na Slovensku mena euro, neobstojí, keďže aj v písomnom vyhotovení odvolacieho rozsudku je trest pre ██████████ vyjadrený na prvom mieste v slovenských korunách, rovnako ako aj povinnosť sťažovateľa nahradiť škodu.

V súvislosti s námietkou neúplnosti skutkových zistení vo vzťahu ku skutku v bode VII rozsudku krajského súdu (neboli vykonané dôkazy navrhované sťažovateľom, ktoré mali spochybniť záver o jeho vine postavený na výpovedi svedka ██████████) podľa sťažovateľa treba uznať, že v dovolacom konaní nemožno preskúmavať úplnosť a správnosť skutkových zistení súdov prvého a druhého stupňa. Na druhej strane však nevykonávanie dôkazov svedčiacich

v prospech obvineného je porušením ustanovenia § 2 ods. 5 starého Trestného poriadku, ktorým je zabezpečené právo obvineného na obhajobu. V odvolacom konaní nebolo zaujaté k tejto námietke žiadne stanovisko.

Vo vzťahu k dovolacej námietke sťažovateľa, podľa ktorej mu pri trestnom čine uvedenom v bode VII rozsudku krajského súdu nebol preukázaný úmysel, v dovolacom uznesení sa dospelo k záveru, že posúdenie úmyslu je záverom právnym, tento sa však musí zakladať na skutkových záveroch, pričom nebol dôvod pochybovať o správnosti prijatého právneho záveru. Podľa záveru krajského súdu treba za kľúčovú výpoveď považovať výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], keďže táto má byť vierohodná a má korešpondovať s ďalšími dôkazmi. V skutočnosti však žiaden iný dôkaz preukazujúci úmysel sťažovateľa vykonaný nebol. Za týchto okolností nemožno rozhodnutie o vine sťažovateľa považovať za rozhodnutie vydané pri rešpektovaní jeho práva na spravodlivé súdne konanie, resp. na obhajobu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 ústavy;

- obhajovať sa prostredníctvom obhajcu zakotvené v článku 50 ods. 3 ústavy;

- na to, aby sa použil v jeho trestnej veci, preňho výhodnejší, neskorší zákon zakotvené v čl. 50 ods. 6 ústavy;

- na spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie o trestnom obvinení proti nemu zakotvené v článku 6 ods. 1 dohovoru;

- obhajovať sa s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu zakotvené v článku 6 ods. 3 písm. c) dohovoru

bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 zo dňa 19.8.2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 8/2011 zo dňa 18.4.2012 a postupom, ktorý im predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 zo dňa 19.8.2014 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 8/2011 zo dňa 18.4.2012 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Z vyjadrenia predsedníčky najvyššieho súdu č. k. KP 3/2015-17 z 31. marca 2015 v spojení s vyjadrením predsedu senátu najvyššieho súdu z 25. marca 2015 vyplýva, že k námietkam uvedeným sťažovateľom v sťažnosti nie je potrebné sa osobitne vyjadriť, lebo riešenie tejto problematiky je podrobne uvedené v písomných dôvodoch uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 19. augusta 2014. Postup podľa § 381 a § 382 písm. c) Trestného poriadku pri rozhodovaní o dovolaní bol v súlade so zákonom. Na to, aby člen senátu mohol podať správu o stave veci (§ 381 Trestného poriadku), musí vec preskúmať (rovnako aj ostatní členovia senátu) v takom rozsahu, aby senát mohol prijať záver, že je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Z repliky právnej zástupkyne sťažovateľa z 23. apríla 2015 doručenej ústavnému súdu faxom toho istého dňa a osobne do podateľne 24. apríla 2015 vyplýva, že predseda senátu najvyššieho súdu nijako nereagoval na sťažnostné námietky, a preto vo vyjadrení sa nenachádza nič, čo by spochybňovalo relevanciu argumentov uvedených v sťažnosti. Sťažovateľ na týchto argumentoch trvá v celom rozsahu. Ak dôvody dovolania nie sú preukázané, dovolací súd dovolanie zamietne. Takýto postup je možný len na verejnom zasadnutí, na ktorom má obvinený právo sa zúčastniť. Dovolanie možno odmietnuť len vtedy, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 8/2011 z 18. apríla 2012 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 T 6/2004 z 26. februára 2009 inter alia

vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u sťažovateľa, ako aj vo výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému ■■■■■, pričom zároveň bol sťažovateľovi uložený peňažný trest vo výmere 20 000 €, resp. v prípade úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu bol mu uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Sťažovateľovi bola tiež uložená povinnosť nahradiť poškodenému ■■■■■ škodu vo výške 17 254,77 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 573 €. Podľa názoru najvyššieho súdu ak si obvinený zvolí viacerých obhajcov v tej istej veci, povinnosti a práva patria každému z nich, avšak pri úkonoch stačí prítomnosť jedného z nich. Písomnosti sa doručujú tomu obhajcovi, ktorého si obvinený určil na doručovanie písomností, a ak tak neurobil, doručujú sa tomu obhajcovi, ktorý bol za obhajcu zvolený ako prvý. V danom prípade bolo splnomocnenie dvom obhajcom z jednej advokátskej kancelárie udelené sťažovateľom v jeden deň. Je pravda, že konajúci súd mal rozsudok doručiť obom obhajcom, avšak keď ho doručil iba jednému, právo na obhajobu sťažovateľa porušené nebolo. Aj napriek tomu však na toto pochybenie, hoci nie je spôsobilé ovplyvniť postavenie sťažovateľa vo veci v jeho prospech, prihliadol pri rozhodovaní o treste. Súčasťou predloženého spisového materiálu je tajná príloha a jej preštudovaním najvyšší súd zistil, že nie je možné akceptovať odvoláciu námietku sťažovateľa o nezákonnom získaní záznamu telekomunikačnej činnosti a absencii písomných záznamov v zmysle ustanovenia § 88 ods. 5 starého Trestného poriadku. Aj dôkaz zadovážený odpočúvaním a záznam telekomunikačnej činnosti bol vykonaný v súlade so zákonom za podmienok ustanovených v § 88 starého Trestného poriadku. Podmienky použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu vyžadované podľa § 88 ods. 5 starého Trestného poriadku boli splnené, a preto neboli prekážky na vykonanie tohto dôkazu a jeho vyhodnotenie v kontexte s ostatnými dôkazmi. Pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 starého Trestného zákona je ustanovená sadzba trestu v rozpätí 2 až 8 rokov. Tomuto trestnému činu zodpovedá trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 2 Trestného zákona, pre ktorý je stanovená trestná sadzba v rozpätí 3 až 8 rokov. Na základe uvedeného je nepochybné, že pre sťažovateľa je priaznivejší starý Trestný zákon. Podľa § 66 písm. a) starého Trestného zákona trestnosť trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a zaniká, ak páchatel dobrovoľne škodlivý následok trestného činu zamedzil alebo napravil.

Podmienkou účinnej ľútosti je dobrovoľné konanie páchatela. Páchatel dobrovoľne koná vtedy, ak podmienky účinnej ľútosti plní z vlastnej vôle ešte predtým, než sa jeho trestný čin objavil. Nie je prejavom účinnej ľútosti, ak páchatel škodlivý následok napravil až pod tlakom trestného stíhania, resp. až pod vplyvom väzby (ako v posudzovanom prípade).

Podmienky účinnej ľútosti u sťažovateľa splnené neboli, a preto ani trestnosť jeho činu nezanikla. Sťažovateľ v súvislosti s uloženým trestom namietal neprimeranú dĺžku konania a prokurátor sa zasa domáhal, aby popri podmiennečnom treste odňatia slobody bol sťažovateľovi uložený aj peňažný trest. Kompromisne, pri akceptovaní odvolacích námietok oboch odvolateľov, ale najmä s prihliadnutím na dĺžku konania a zjavné pochybenie krajského súdu spočívajúce v oneskorenom doručení písomného vyhotovenia rozsudku obhajcovi sťažovateľa rozhodol o uložení peňažného trestu vo výške 20 000 € ako trestu samostatného a pre prípad jeho úmyselného zmarenia uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Bolo treba akceptovať aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému [REDACTED]. Krajský súd pri prepočte výšky škody podľa konverzného kurzu určil, že suma 17 254,77 Sk činí 1 031 €, hoci správne má byť 573 €.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 z 19. augusta 2014 vyplýva, že ním podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku bolo odmietnuté inter alia dovolanie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 8/2011 z 18. apríla 2012. Podľa názoru najvyššieho súdu podané dovolanie bolo potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 v spojení s § 382 písm. c) Trestného poriadku. Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne, zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ to tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. V danej veci z trestného spisu

vyplýva, že sťažovateľovi bola poskytnutá počas celého trestného konania efektívna právna pomoc prostredníctvom obhajcu Mgr. Karmana. Skutočnosť, že o úkonoch bol vyrozumený len Mgr. Karman, ktorý má spoločnú advokátsku kanceláriu s Mgr. Páchnikom, nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to s odkazom na odôvodnenie odvolacieho rozsudku. Z toho je zrejmé, že k ujme na práve sťažovateľa na obhajobu zásadným spôsobom nedošlo. Naopak, v odvolacom konaní bolo toto pochybenie zohľadnené pri rozhodovaní o treste. Neprípustné v dovolacom konaní je namietanie nevykonania navrhnutých dôkazov, pretože ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu síce povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich, avšak nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na tom podklade, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. V súvislosti s námietkou o nemožnosti nahliadnuť do utajovanej časti spisu nič okrem tvrdenia sťažovateľa neumožňuje verifikovať pravdivosť tohto tvrdenia. Po preskúmaní spisu najvyšší súd zistil, že obhajcovia mali možnosť nahliadať do spisu, čo vyplýva aj z úradných záznamov. Po preskúmaní tajnej prílohy spisového materiálu možno konštatovať, že namietaný záznam telekomunikačnej činnosti je dôkazom získaným zákonným spôsobom v súlade s tým, ako to je uvedené v odvolacom rozsudku. Časť záznamov vyhotovených k prepisom odtajnených telefonických hovorov sa nachádza v utajovanej prílohe spisu s uvedením subjektu, ktorý záznam vyhotovil, dátumu a času vyhotovenia a obsahu podstatnej informácie z telefonických odposluchov. Napriek niektorým procesným nedostatkom v úradných záznamoch tieto nespôsobujú nezákonnosť dôkazu získaného odpočúvaním. Podstatné je aj to, že netvorili podklad pre rozhodnutie o vine a treste sťažovateľa a z tohto pohľadu sú irelevantné. Pokiaľ ide o námietku neaplikovania priaznivejšej právnej úpravy, táto po obsahovej stránke zodpovedá uplatnenému dovolaciemu dôvodu, lebo spochybňuje právne posúdenie skutku, avšak treba ju považovať za zjavne neopodstatnenú. Pri posudzovaní trestnosti činu sa vždy vychádza zo zásady, že páchatelov skutok sa posudzuje podľa toho práva, ktorého použitie je pre páchatelja najpriaznivejšie. Pritom vždy a vo všetkých smeroch sa použije buď len právo platné v čase činu, alebo právo neskoršie. Nie je teda možné trestnosť činu posúdiť čiastočne podľa zákona účinného v čase činu a čiastočne podľa zákona účinného v čase rozhodovania

súdu. Neboli zistené pochybnosti o správnosti právneho názoru nižších súdov vo vzťahu k uplatnenej námietke. Peňažný trest uložený v odvolacom konaní je miernejším trestom ako podmienený trest odňatia slobody uložený sťažovateľovi krajským súdom. Tento trest by mu pri aplikácii Trestného zákona ani nemohol byť uložený. Sťažovateľ podal dodatočné – opravné daňové priznanie v apríli 2002, teda v čase vyšetrovania trestnej činnosti pod tlakom trestného stíhania. I keď sa snažil zmierniť následky svojho protiprávneho konania, konal tak pod tlakom trestného stíhania, čím nesplnil jednu zo základných podmienok aplikácie ustanovenia o účinnej ľútosti, a to dobrovoľnosť. Tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní bola správne posúdená otázka, ktorý kódex trestného práva hmotného je pre sťažovateľa priaznivejší. V súvislosti s námietkou uloženia peňažného trestu 20 000 bez uvedenia meny na verejnom zasadnutí o odvolaní treba uviesť, že ide len o nesprávny výklad sťažovateľa. Písomné vyhotovenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 8/2011 z 18. apríla 2012 je v súlade s rozsudkom vyhláseným na verejnom zasadnutí 18. apríla 2012. Sťažovateľovi túto skutočnosť vysvetlila predsedníčka odvolacieho senátu v oznámení z 10. septembra 2012.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Sťažovateľ je predovšetkým presvedčený, že najvyšší súd mal v dovolacom konaní rozhodnúť na verejnom zasadnutí, pretože, ako je to z jeho uznesenia zrejmé, dovoláciu argumentáciu vecne skúmal, čo v rámci neverejného zasadnutia nie je možné.

Najvyšší súd je presvedčený, že postup podľa § 381 a § 382 písm. c) Trestného poriadku bol v súlade s platným zákonom.

Podľa § 381 Trestného poriadku predseda senátu dovolacieho súdu nariadi neverejné zasadnutie, na ktorom on, alebo poverený člen senátu podá správu o stave veci zameranú na otázky, ktoré treba riešiť, vrátane výsledkov prípadného postupu konania podľa § 379.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Podľa § 383 Trestného poriadku ak dovolací súd zistil, že sú dané dôvody dovolania uvedené v návrhu alebo predbežne zistené súdom v prospech obvineného a sú splnené podmienky na jeho podanie, určí termín verejného zasadnutia.

Podľa § 384 ods. 1 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal

dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374, ktoré sú uvedené v dovolaní.

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku ak dovolací súd zistí, že dôvody dovolania nie sú preukázané, dovolanie zamietne.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno stotožňovať dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku so zamietnutím dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

K uvedenému záveru možno dospieť v prvom rade gramatickým výkladom predmetných ustanovení Trestného poriadku. Relevantná formulácia v § 382 písm. c) Trestného poriadku je: „nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.“ Podľa komentára Trestného poriadku (ASPI-Kolektív: Minárik, Š.) súd postupuje podľa tohto ustanovenia, „ak podané dovolanie neobsahuje žiadny dôvod v zmysle § 371“. Relevantná formulácia v § 392 ods. 1 Trestného poriadku je: „dôvody dovolania nie sú preukázané.“ Uvedené ustanovenie možno vykladať tak, že v dovolaní boli uvedené dôvody, ktoré obsahovo zodpovedajú dovolacím dôvodom podľa Trestného poriadku, avšak po preskúmaní veci bolo zistené, že tieto dovolacie dôvody sa nepreukázali, teda v zásade to, že tvrdenie o danosti niektorého dovolacieho dôvodu nezodpovedá skutočnosti.

Tento výklad možno podporiť ďalšou argumentáciou. Dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku je zrejмый, čo je vyjadrené v uvedenom ustanovení tým, že dovolací súd k tomuto záveru môže dospieť „bez preskúmania vecí“. Záver podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku nie je na prvý pohľad zrejмый, k jeho zisteniu je potrebné preskúmať vec, t. j. preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374 Trestného poriadku, ktoré sú uvedené v dovolaní (§ 384 ods. 1 Trestného poriadku).

Rozdielnosť uvedených dôvodov vyplýva aj z rozdielneho procesného postupu, ktorý zákon ustanovuje v súvislosti s uvedenými rozhodnutiami. Dovolací súd rozhodne podľa

§ 382 písm. c) Trestného poriadku o dovolaní na neverejnom zasadnutí. Naproti tomu podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku o dovolaní rozhodne dovolací súd len na verejnom zasadnutí.

Odlíšnosť v uvedených dôvodoch je vyjadrená aj v zákonnej formulácii výroku dovolacieho rozhodnutia. Pri postupe podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd dovolanie „odmietne“, pri rozhodovaní podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd dovolanie „zamietne“. Právna úprava spravidla dôsledne rozlišuje odmietnutie a zamietnutie opravného prostriedku. Tieto pojmy nemožno stotožňovať a vnímať ich synonymicky. Zjednodušene možno konštatovať, že opravný prostriedok sa odmieta z procesných dôvodov bez toho, aby súd vecne preskúmal dôvody uvedené v opravnom prostriedku. Opravný prostriedok súd zamietne po jeho vecnom preskúmaní, na základe ktorého zistí, že dôvody uvedené v opravnom prostriedku sa nepreukázali.

Z týchto dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že neobstojí argumentácia najvyššieho súdu o tom, že odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku obsahovo zodpovedá zamietnutiu dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku (IV. ÚS 336/2012).

V daných súvislostiach poukazuje ústavný súd aj na zjednocujúce stanovisko pléna č. k. PLz. ÚS 3/2014-24 z 22. októbra 2014, podľa záveru ktorého ustanovenie § 372 ods. 2 Trestného poriadku o neprípustnosti dovolania, ak bolo už predtým dovolanie zamietnuté, nemožno analogicky aplikovať na prípady odmietnutia skôr podaného dovolania v tej istej trestnej veci podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Možno vysloviť, že najvyšší súd pochybil, keď konal a rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože správne sa tak malo stať na verejnom zasadnutí. Tým došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Zároveň to znamená, že už nie je potrebné osobitne sa zaoberať namietaným porušením čl. 50 ods. 3 a 6 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 4/2013.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2013 z 19. augusta 2014 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom konaní najvyšší súd vec prerokuje a rozhodne na verejnom zasadnutí. Vecnú opodstatnenosť dovolania posúdi aj s prihliadnutím na argumenty, ktoré budú sťažovateľom uplatnené na verejnom zasadnutí.

Osobitnú pozornosť by mal najvyšší súd v dovolacom konaní venovať námietke, podľa ktorej skutok mal byť kvalifikovaný podľa Trestného zákona, ktorý bol podľa jeho názoru pre neho priaznivejší, než starý Trestný zákon, keďže podmienky účinnej ľútosti boli podľa Trestného zákona naplnené.

Tým, že ústavný súd zrušil dovolacie uznesenie najvyššieho súdu, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k odvolaciemu konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 2 To 8/2011, ako aj k jeho uzneseniu z 11. apríla 2011 prešla znovu na najvyšší súd ako dovolací súd. Znamená to vo svojich dôsledkoch, že ústavný súd už nemá právomoc konať o tej časti sťažnosti (pôvodne prijatej na ďalšie konanie), ktorá smeruje proti odvolaciemu konaniu vedenému najvyšším súdom a odvolaciemu uzneseniu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd postupom podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil v časti týkajúcej sa namietaného porušenia označených práv v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 3 To 8/2011, ako aj uznesením z 11. apríla 2012 (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov jeho právneho zastúpenia advokátom, a to za 2 úkony právnych služieb v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť) po 134 € a za 1 úkon právnych služieb v roku 2015 (replika na vyjadrenie najvyššieho súdu) v sume 139,83 €, ako aj režijný paušál 2-krát po 8,04 € a 1-krát 8,39 €. Náhradu trov priznal celkom vo výške 432,30 € (bod 4 výroku nálezu).

Nebolo možné vyhovieť požiadavke sťažovateľa, aby ústavný súd zakázal najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa. Táto požiadavka sa totiž javí ako superfluentná, pretože na ochranu práv sťažovateľa plne postačuje výrok vyslovujúci ich porušenie v spojení s výrokmi o zrušení dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015